

foc i lloc

Tres preguntes vitals

Bon dia, llibertat per als 10

DELFI **ROCA**

Tan dolorós com veure cometre una injustícia en nom de la llei, és constatar que la nostra societat va fent talment com si el canvi climàtic no existís, malgrat les aclaparadores evidències científiques. L'esforç públic, tot i ser real, està bàsicament centrat a reduir les nostres emissions de CO₂. En la meva opinió, aquest esforç hauria de ser molt més ampli. Atès que l'augment de la temperatura afecta tots els sistemes naturals, el nostre esforç també hauria d'abastir altres aspectes, alguns de molt específics, de les zones de muntanya. Signant l'Acord de París ens vam comprometre davant la comunitat internacional a tenir cura de la nostra porció de territori planetari. Més concretament, a reduir les nostres emissions a fi i efecte d'atenuar la conseqüència principal de l'escalfament global, que és l'augment de la temperatura mitjana del planeta. Malauradament, l'activitat humana ha permès que gasos com el CO₂, el metà o l'òxid nítrós, en altes concentracions atmosfèriques actuïn com el vidre d'un hivernacle, retenint la calor i impeding que s'escapi vers l'espai exterior. Parlem d'atenuar l'escalfament global, el que vol dir fer menys greus les conse-

qüències negatives d'aquest fenomen. Això implica que és quelcom inevitable. Si bé la investigació és important, l'etapa d'execució hauria de ser la principal prioritat del responsable polític. El seu rol és el de traslladar als fets el que els científics conclouen. Més encara, quan ningú ha acceptat que el canvi climàtic és una realitat, que ha vingut per quedar-se, com a mínim, el que duri l'Antropocè. Tenint en compte aquest fet, s'hauria de dirigir la inversió pública en aquesta direcció per evitar el patiment de la població degut a les conseqüències, no tant en les causes, dels canvis en la precipitació, en la vegetació a causa de la sequera, o en l'afectació dels sòls. Per acabar, faig tres preguntes. Seguirem regirant el fons dels rius per al nostre divertiment o invertirem en infraestructures urbanes per emmagatzemar aigua potable, sense haver de tocar els llacs? Continuarem fomentant la propietat individual dels vehicles o apostarem convençuts per una mobilitat pública, compartida i no contaminant? Prolongarem l'especulació urbanística o construirem habitatges energèticament autònoms, dins de nous models de ciutats sostenibles?